

EL LENGUATGE

Aguanta fort

Hi ha alguns adjectius, especialment moncsil·lars i de significació molt elemental, que es poden usar també com a adverbis, encara que això només sol ésser possible amb un determinat i més aviat reduït nombre de verbs — diferents per a cada adjectiu, és clar. Així, l'ús adverbial de l'adjectiu *clar*, per exemple, es redueix gairebé al que se'n fa amb els verbs *parlar i veure*: *parlar clar i veure-ho clar* (en les expressions *tenir-ho clar i quedar clar*, de què tant s'arriba a abusar avui, el mot *clar* és un terme predicatiu).

D'entre la petita sèrie d'aquests adjectius que es poden usar adverbialment, és just i útil destacar *fort*. El Diccionari Fabra no deixa de recollir aquest ús: diu que *fort*, adverb, significa "amb força", i completa la definició amb els exemples *Parleu més fort i No m'estrenyis tant fort la mà*. Sorprenentment: en canvi, la Gran Enciclopèdia Catalana, tant l'obra original com el Diccionari que en deriva, només indica un ús antic de *fort* usat adverbialment, amb el significat "en alt grau, molt", del qual dona l'exemple, clarament pertanyent a la llengua antiga, *Qui serà en fort pecat*, construcció certament molt allunyada de frases tan usuals com *No parleu tant fort*, *Clava-ho ben fort* i *Aguanta fort*. Tot induïx a creure, per tant, que en la redacció d'aquest article de l'enciclopèdia hom hagi sofert la pèrdua o l'omissió d'una fitxa. El fet és que l'ús adverbial de *fort* és ben normal amb un bon nombre de verbs distribuïts en diversos camps de significació: *parlar, cridar, riure, plorar, xiular, bufar, aguantar, agafar, estrenyer, lligar, abraçar, clavar, pegar, picar, fregar, aplaudir, estirar, ploure, nevar, jugar*. I és segur que aquesta llista es podria ampliar. És innegable, si més no, que ultrats exemples ja indicats, frases com *Heu de bufar fort*, *Agafa't fort*, *Ho heu de lligar més fort*, *Abraça't fort*, *No piquis tant fort*, *Aplaudiu ben fort*, *Ha plogut fort*, *Sha de jugar fort* (entre les quals predominen, com es veu, les de valor imperatiu), són d'ús ben corrent i en trobaríem molts exemples en els textos literaris, el cançoner, la paremiologia, etc.

No deu ésser superflu de recordar que, amb la modificació adverbial de *fort*, alguns dels verbs que hem indicat, com *aguantar* o *agafar*, poden substituir, en molts casos, un barbarisme tan enutjós com "apretar", de què es fa un ús, a més d'incorrecte, tan desmesurat.

Albert Jané